

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתרמב
ערב שבת קודש פ' נשא,
ר"ח סיון ה'תשע"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים וארבע שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ב שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

הנגיד רודף צדקה וחסד

הרה"ח ר' ישכר דוב בן הרה"ח ר' יונה ע"ה

ווייס

נפטר ביום ז"ך אייר ה'תשע"א

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י

אנ"ש דלאס-אנדזשעלעס, קאליפארניע שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עמרי" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

החסידיים פרסמו שהרבי הוא המשיח / משיחת שי"פ ונא היחסי

6 זמן הגאולה

דורשים לראות בגלויו' / פרשת השבוע באור הגאולה

9 ניצוצות של משיח

כוחו של כל אחד מישראל / קטעים קצרים ופתמים בעניני גאולה ומשיח

10 וילחום מלחמת ה' - וינצח

מה דינו של גלית הפלשתי לפי חוק השבות? / שיחות בעניני שלימות הנעם והארץ

12 כתב יד קודש

קבלת התורה בשמחה... / צילום נדיר מהגהת כ"ק אדי"ש מה"מ על שיחת יום ב' דחה"ש התשמ"ו

כשהמלאכים ירדו למטה "אומרת קנטר" היו גרשים כמו שזכרתי, ו.א. שבאמת לא אכלו, הם רק חצו את עצמם באילו הם אוכלים וזהו דרך התנחלותו של חצונו, שראת דבר שבמניס' וזהו לאו כל כך, משא"כ בשעה ששמה רבנו עלה למרום, הרי למס' לא אכל, כמובן שמש, אם כי שחיה יכולה להיות סגירות של פיה כמו שצ"ל, אך לא למס' או של דבר אחר באמת לא אכל וזהו דרך התנחלותו של פנימ'.

ו. ביאור תורה זו, נבין שיש בה"מ בחסידות, שכלאכ"ס הם מצינויות חכמי ונשמות "מנימיות חכמים". ההבדל שבין מנימיות חכמים להצינויות חכמים הוא: מנימיות חכמים מוצאות עם האור שבתוכה, וענינה לקבל ולהתאחד עם האור. מצינויות חכמים מצינויות חכמים ענינה להשפיע לחולת, והתנחלות מקבל חכמי על ידי חכמים.

ו.א. בענין האור כל שחזו נשפע אל חולת שזהו על ידי חכמים דוקא, הרי פנימ' חכמי מאחדת עם החשמה עם האור הנשפע. והצינויות חכמי היא דבר מובדל מסגור, ששענינה הוא להשפיע לחולת, וכשם שבכלים הרי זהו ההבדל בין מנימיות להצינויות כך גם בנשמות ומלאכים, הנלקחים מפנימיות וחיצינויות חכמים, שנשמות הצינויות חכמים מאחדות והן דבר אחד עם האלקות הנשפע בהן והמלאכים הם דבר מיוחד, מובדל.

נשמות ומלאכים שניהם הם שלוה"ם, מלאך הוא שליח שששום כך נקרא הוא מלאך מלשון שליח, ועל נשמה כתוב גם כן הלשון שלוחו של אדם העליון כמותו, ואדם אדם לעליון, אך יש הבדל בין שליחות הנשמה לשליחות המלאך, נשמה נעשית דבר אחד עם שליחותה ו.א. עם הענין האלקי הנשלה ונשפע על ידה ומלאך הוא מציאות בפני עצמו, מובדל מצינויות חכמים.

וכפי שדובר במאמר, שכלאכ"ס הם בעלי חומר וצורה, חומר זהו מציאות וצורה היא מציאות, הרי ה"צורה" היא מציאות נוספת על מציאות העצמית משום שמציאותם הוא החומר, רק שבהם ישנו דבר נוסף שהוא הביטול וקיום השליחות, וזהו מה שדובר במאמר הקודם (להבין ענין מ"ה, בליל א' דחה"ש) בהבדל שבין מרכבה שבמלאכים למרכבה שנשמות, שהמרכבה של מלאכים, הגם שמרכבה זוהי ב"פול, הרי זה רק בבי"ע אבל לא באצילות כפי שמוצא הלשון במדרש וכפי הנראה לשון זה הוא עוד מקדמונים מ"ה מלאך באצילות, משום שאצילות היא אלקות, ושם אין מלאך, שהוא בעל חומר וחומר זהו ישות, כי אם רק בבי"ע שם הוא נמצא. שמה"כ נשמות נמצאות גם באצילות ככתוב האבות הן הן המרכבה, שזהו מרכבה דאצילות, וכן גם בשבטים, ששם עלו שבטים שבטי י"ה, שזהו באצילות, וענין זה הוא בכל הנשמות, ולכן אומר כל יהודי, נשמה שנתחל בי מחורה היא, וזהו קודש קודש? נבונע לעבודתו.

יהודי צריך לקיים מצות בלי פניות נשמות ואף לא פסחה פניות רוחניות כקבלת שטר, וגם לא אמ"ל לשם הסגולות הנמצאות במצות שכל מצות ומצוה יש לה כחם וכמה סגולות מיוחדות מה שהיא פועלת, כי אם צריך הוא לקיים מצות משום שזהו רצון העליון ככתוב: אילו נצטוונו להטוב עצים, שבהו אין שום קבלת שטר ושום סגולות הרי גם כן היו צריכים לקיים בקבלת עול.

לקיים מצות משום סגולותיהן או קבלת השטר הרי זה סדר של חיצוני, חיצוני אינו מסור כל בולו לענין, וזשעה שעושה דבר אחד חושב הוא על דבר שני, הוא אמנם מקיים את המצות אבל בפנימיותו הוא אינו כן, חושב הוא אז אדות קבלת שטר. משא"כ פנימ' הוא כמו שהי"ב (מהרש"ב) נ"ע אמר, כשפנימ' עושה משוה הרי הוא מסור כולו לענין, מבלי להטוב ומבלי חשאר מקום לדבר אחר, וזהו ענינה של חזרה קצרה זו ששמרה רבנו הזקן, נשמות הן פנימיות, כי נלקחו מפנימיות ומתחתן הוא אלקות, מחורה היא, משום שחכ"ה אפר ששעה מתח"חורה אנכי הן אלקיך, כותך וחיוהך, ובמילא לא צריך לענין אומג שום דברים אחרים וצריך הוא לקי רצון העליון בקבלת עול, משום שזהו רצון העליון.

ת. כזה נבין הסובא במדרש על הכתוב למח חיצוני הריים נבנוגים חזר חסד אלקים

Handwritten notes in the right margin, including "דחה"ש" and "מצינויות חכמים".

מוקדש לעילוי נשמת
ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורנגו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה
נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפי שיחי

החסידיים פרסמו שהרבי הוא המשיח

אמנם כל בניי האמינו בעצם ענין הנבואה, אלא שהיו להם ספיקות האם משה הוא הנביא, וע"כ היתה ההבטחה "וגם בך יאמינו לעולם"

● מובא במדרש "אין לך דור שאין בו כמשה וכאבות", ואם-כן, הרי זה דבר הפשוט אצל כל היהודים המאמינים בדברי חז"ל שכך הוא, רק השאלה היא: "ווער איז ווער"? והי"ז דבר הפשוט שבדורו של הבעש"ט הי' הבעש"ט, אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד שבדורו זה הרבי הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר ● כאשר הרבי פירסם את ה'קול-קורא' אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", הפיצו אז החסידיים את ה'קול-קורא' והוסיפו שזה "הוא הוא"...

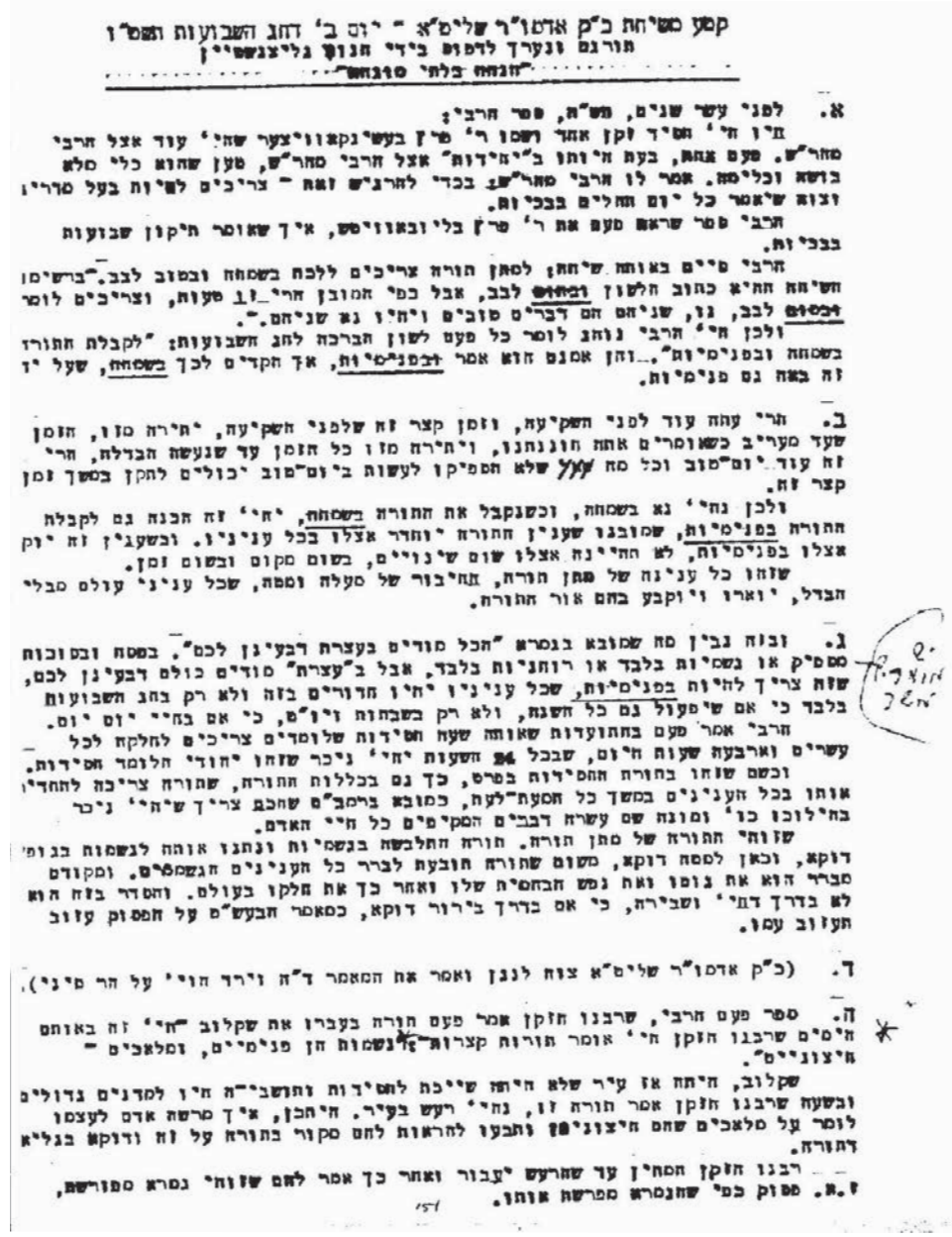
● משיחת ש"פ נשא ה'תש"כ - בלתי מוגה תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. בהתוועדות יום א' דחג השבועות ה'תש"ד (בסעודה) סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹: אחרי הפעמים הראשונות שאדמו"ר הזקן בא ממעזריטש, ונודע שהוא משתייך לעדת החסידים, הורידו המתנגדים בוויטבסק את חמיז² ממינוי הכבוד שהי' לו שם ("אויס בעל דעה אין שטאָט"). ומובן, שהרדיפות על אדמו"ר הזקן היו גדולות ביותר³.

אף-על-פי-כן, הי' לאדמו"ר הזקן מנין אנשים שמקושרים אליו. והגם שהמנין הי' "כחוש" ["א מאַגענרער" - בלשון זה השתמש הרבי בסיפורו⁴], כלומר, שביניהם היו גם אנשים פשוטים, אך כיון שכבר הי' לו מנין משלו ("א אייגענעם מנין"), עדה שלימה - אמר אדמו"ר הזקן שהוא לא מפחד משניהם. כ"ק מו"ח אדמו"ר לא פירש אז מי הם השניים⁵.

(*) בשיחה זו הוספנו מס' תיקונים ע"פ עותק מהגהת כ"ק אד"ש על סה"ש תש"ד שהגיע לידינו (צילום ממנו נדפס ב"יחי המלך" שסג ע' 6). המו"ל.
 (1) סה"ש תש"ד ע' 131 סי'ג ואילך.
 (2) הר' יהודא לייב סגל.
 (3) ובפרט מצד חמיו - ששנאת גביר לתלמיד חכם

היא "שנאה הבאה מחמת קנאה", יותר חזקה משנאת עם הארץ לת"ח. ובמיוחד כשבאה מכזה גביר לכוזה ת"ח (ע"פ סה"ש שם ע"ש).
 (4) שם ע' 137.
 (5) [הערות כ"ק אד"ש:] אבל הדגיש שאין הכוונה לאותם השלש שהזכיר לעיל (בסה"ש שם סי'ג).

בין מנין זה הי' ר' שלמה "לעקאח מאכער" – שנקרא בשם זה משום שהתפרנס מאפיית עוגות "לעקאח" לסעודות מצוה [בזמן ההוא לא הי' שייך לאכול "לעקאח" סתם אלא רק בסעודת מצוה], ועי"ז הכיר את כל תלמידי החכמים בעירו שנהגו להזמין לסעודות מצוה לכבוד המזמינים והמוזמנים.

ר' שלמה סיפר, שבשנת תקל"א – היינו עוד בחיי המגיד – התוועד אדמו"ר הזקן עם המקושרים שלו בשלשת ימי הגבלה, ודיבר בענין שאמר הקב"ה למשה רבינו בשלשת ימי הגבלה: "הנה אנכי בא אליך בעב הענן וגו' וגם כך יאמינו לעולם".

ושאל אדמו"ר הזקן: הרי לכאורה זה נראה כשוחד, שבגלל שמשה עשה את עבודתו להביא את בני ישראל להר סיני, מבטיח לו הקב"ה "וגם כך יאמינו לעולם"?

והביא אדמו"ר הזקן את פירוש האבן עזרא⁷, שעד אז היו אצל מספר יהודים ספיקות בענין הנבואה, וע"כ היתה ההבטחה ד"וגם כך יאמינו לעולם". ומסביר האבן העזרא, שאין לטעון ממה שנאמר קודם לכן⁸ "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", מכיון שבתחילת הפסוק לא נכתב "וירא כל ישראל" אלא רק "וירא ישראל", כלומר, שהי' חלק שעדיין לא האמין.

אך הרמב"ן⁹ חולק על האבן עזרא ואומר ש"איננו נכון, כי זרע אברהם לא יסתפקו בנבואה כי האמינו בה מאבותם"⁹, ואיך אפשר לומר שאצל בני"ה היו ספיקות באמונה בענין הנבואה? ולכן לומד הרמב"ן פשוט אחר בזה.

אדמו"ר הזקן הצדיק את דעת האבן עזרא, וביאר (במענה לשאלת הרמב"ן) שאמנם כל בני"ה האמינו בעצם ענין הנבואה, אלא שהיו

(6) יתרו יט, ט.

(7) עה"פ שם.

(8) בשלח יד, לא.

(9) ראה שבת צז, א: מאמינים בני מאמינים.

להם ספיקות האם משה הוא הנביא – ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁰: "אויב דער איז דער" [= האם זה הוא] – וע"כ היתה ההבטחה ד"וגם כך יאמינו לעולם".

וסיים אדמו"ר הזקן: הרי כולם מאמינים שישנו רבי, אלא צריכים לדעת שהרבי הי' הבעש"ט ובדור זה הרבי הוא המגיד¹¹.

ב. מובא בזהר¹² ש"אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא". וככל הענינים – גם ענין זה ישנו בנגלה: מובא במדרש¹³ "אין לך דור שאין בו כמשה וכהאבות", ואם-כן, הרי זה דבר הפשוט אצל כל היהודים המאמינים בדברי חז"ל שכך הוא, רק השאלה היא: "ווער איז ווער" [= מי הוא מי? והרי זה דבר הפשוט שבדורו של הבעש"ט הי' הבעש"ט ("אתפשטותא דמשה"), אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד שבדורנו זה הרבי הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובאם אז הי' זה דבר הפשוט – וכפי שהרבי אמר כשסיפר את המעשה¹⁴: שזו דרישת-שלום מלפני 175 שנה לערך – עאכו"כ **קעת** שבודאי זהו דבר הפשוט ("ווער איז ווער") וכו'.

ג. כאשר הרבי פירסם את ה'קול-קורא' אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"¹⁵, הפיצו אז החסידים את ה'קול-קורא' והוסיפו שזה "הוא הוא"¹⁶...

(10) סה"ש שם ע' 132. וראה בצילום הכתי"ק שצויין בהערה בתחלת השיחה.

(11) וסיים ר' שלמה: באותו חג השבועות בקבלת התורה הרגישו החסידים איך שהרבי הוא ה"אנכי עומד בין ה' וביניכם" (ואתחנן ה, ה) – במגיד ממעזריטש (סה"ש שם).

(12) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט.

(13) בר"פ נ"ו, ז.

(14) סה"ש שם. ובהגהת כ"ק אד"ש הוסיף: לערך.

(15) נדפסו ב"הקריאה והקדושה" תש"א; תש"ג. ולאח"ז – באג"ק שלו.

(16) שהרבי הוא מלך המשיח. וראה עד"ז בשיחת

– "נשמות הן פנימיים, ומלאכים – חיצוניים".

שקלוב, היתה אז עיר שלא היתה שייכת לחסידות ותושבי' היו למדנים גדולים. ובשעה שרבנו הזקן אמר תורה זו, נהי' רעש בעיר. היתכן, איך מרשה אדם לעצמו לומר על מלאכים שהם חיצוניים? ותבעו להראות להם מקור בתורה על זה ודוקא בגליא דתורה.

רבנו הזקן המתין עד שהרעש יעבור ואחר כך אמר להם שזוהי גמרא מפורשת, ז.א. פסוק כפי שהגמרא מפרשת אותו.

כשהמלאכים ירדו למטה – אומרת הגמרא – היו נראים כמו שאוכלים, ז.א. שבאמת לא אכלו, הם רק הראו את עצמם כאילו הם אוכלים וזהו דרך התנהגותו של חז"ן, שמראה דבר שבפנימיותו הוא לא כך. משא"כ בשעה שמשה רבינו עלה למרום, הרי לחם לא אכל, בפועל ממש, אם כי שהיתה יכולה להיות מציאות של נראה כמו שאינו אוכל, אך לאמיתתו של דבר הוא באמת לא אכל וזהו דרך התנהגותו של פנימי.

ו. ביאור תורה זו, נבין על פי המבואר בחסידות, שמלאכים הם מחיצוניות הכלים ונשמות – מפנימיות הכלים. ההבדל שבין פנימיות הכלים לחיצוניות הכלים הוא:

פנימיות הכלים מיוחדת עם האור שבתוכה, וענינה לקבל ולהתאחד עם האור. מאידך הנה חיצוניות הכלים ענינה להשפיע להזולת, והזולת מקבל על ידי חיצוניות הכלים.

וכשם שבכלים הרי זהו ההבדל בין פנימיות לחיצוניות כך גם בנשמות ומלאכים, הנלקחים מפנימיות וחיצוניות הכלים, שנשמות ששרשם מפנימיות הכלים מתאחדות והן דבר אחד עם האלוקות הנשפע בהן והמלאכים הם דבר מיוחד, מובדל.

נשמות ומלאכים שניהם הם שלוחים, מלאך הוא שליח שמשום כך נקרא הוא מלאך מלשון שליח, ועל נשמה כתוב גם כן הלשון שלוחו של אדם העליון כמותו, ואדם אדמה לעליון, אך יש הבדל בין שליחות הנשמה לשליחות המלאך, נשמה נעשית דבר אחד עם שליחותה ז.א. עם הענין האלקי הנשלח ונשפע על ידה ומלאך הוא מציאות בפני עצמו, מובדל משליחותו. **אם שבטל לשליחותו.**

וכפי שדובר במאמר, שמלאכים הם בעלי חומר וצורה, חומר זהו מציאותו וצורה היא הביטול, הרי ה"צורה" היא מציאות נוספת על מציאותם העצמית משום שמציאותם הוא החומר, רק שבהם ישנו דבר נוסף שזהו הביטול וקיום השליחות.

וזהו מה שדובר במאמר הקודם (להבין ענין מ"ת, לילי א' דחה"ש) בהבדל שבין מרכבה של מלאכים למרכבה של נשמות, שהמרכבה של מלאכים, הגם שמרכבה זוהי ביטול, הרי זה רק בבי"ע אבל לא באצילות כפי שמובא הלשון בפרד"ס והאריז"ל (הקדמת פע"ח בסופה) – וכפי הנראה לשון זה הוא עוד מקדמונים - מי נתן מלאך באצילות, משום שאצילות היא אלקות, ושם אין מלאך, שהוא בעל חומר וחומר הוא ישות, כי אם רק בבי"ע שם הוא נמצא.

משא"כ נשמות נמצאות גם באצילות ככתוב האבות הן הן המרכבה, שזהו מרכבה דאצילות, וכן גם שבטים, ששם עלו שבטים שבטי י-ה, שזהו באצילות, וענין זה הוא בכל הנשמות, שלכן אומר כל יהודי, נשמה שנתת בי טהורה היא. וזהו קודם ל"אתה בראת יצרת נפחת" בי"ע.

קבלת התורה בשמחה...

לקראת חג השבועות, הבאנו (בע' 15-14) צילומים (מוקטנים) נדירים מהגהת "כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת יום ב' דחג השבועות ה'תשט"ו, כפי שנערכה להדפסה בבטאון חב"ד

(נדפסה בבטאון חב"ד גליון י"א ע' ו' ואילך.

ובשיחות קודש תשט"ו (הוצאת תשס"ג) ע' 243.)

הלן פענוח רוב הצילום שלפנינו (הכתי"ק – בא בהדגשה):

א. לפני עשר שנים, תש"ה, ספר הרבי:

היו ה' חסיד זקן אחד ושמו ר' פרץ בעשינקהאויצער שהי' עוד אצל הרבי מהר"ש. פעם אחת, בעת היותו ב"יחידות" אצל הרבי מהר"ש, טען שהוא כלי מלא בושא וכלימה. אמר לו הרבי מהר"ש: בכדי להרגיש זאת – צריכים להיות בעל מדריגה. וצוה שיאמר כל יום תהלים בבכיות.

הרבי ספר שראה פעם את ר' פרץ בליובאוויטש, איך שאומר תיקון שבועות בבכיות.

הרבי סיים באותה שיחה: למתן תורה צריכים ללכת בשמחה ובטוב לבב. – ברשימות השיחה ההיא כתוב הלשון ובתום לבב, אבל כפי המובן הרי זו טעות, וצריכים לומר ובטוב לבב, נו, שניהם הם דברים טובים ויהיו נא שניהם. -

ולכן ה' הרבי נוהג לומר כל פעם לשון הברכה לחג השבועות: "לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות". והן אמנם הוא אמר ובפנימיות, אך הקדים לכך בשמחה, שעל ידי זה באה גם פנימיות.

ב. הרי עתה עוד לפני השקיעה, וזמן קצר זה שלפני השקיעה, יתירה מזו, הזמן שעד מעריב כשאומרים אתה חוננתנו, ויתירה מזו כל הזמן עד שנעשה הבדלה, הרי זה עוד יום-טוב וכל מה שלא הספיקו לעשות ביום-טוב יכולים לתקן במשך זמן קצר זה.

ולכן נהי' נא בשמחה, וכשנקבל את התורה בשמחה, יהי' זה הכנה גם לקבלת התורה בפנימיות, שמובנו שענין התורה יוחדר אצלו בכל עניניו. וכשענין זה יוקלט אצלו בפנימיות, לא תהיינה אצלו שום שינויים, בשום מקום ובשום זמן.

שזהו כל ענינה של מתן תורה, החיבור של מעלה ומטה, שכל עניני עולם מבלי הבדל, יוארו ויוקבע בהם אור התורה.

ג. ובזה נבין מה שמובא בגמרא "הכל מודים בעצרת דבעינן לכם". בפסח ובסוכות יש **אומרים אשר** מספיק או גשמיית בלבד או רוחניות בלבד. אבל ב"עצרת" מודים כולם דבעינן לכם, שזה צריך להיות בפנימיות, שכל עניניו יהיו חזורים בזה ולא רק בחג השבועות בלבד כי אם שיפעול גם כל השנה, ולא רק בשבתות ויו"ט, כי אם בחיי יום יום.

.. ה. ספר פעם הרבי, שרבנו הזקן אמר פעם תורה בעברו את שקלוב – ה' זה באותם הימים שרבנו הזקן ה' אומר תורות קצרות:

הגיע מישהו בטענה אל אחד ה"גוטע אידן"¹⁷ מפולין: היתכן?! איך מרשים לחסידים לפרסם את ה'קול-קורא', ועוד עם הוספה כזאת?

ענה לו ה"גוטער איד": הבה נתבונן, אנו הרי מאמינים "בכל יום שיבוא"¹⁸ – ישנם כאלו שאומרים את ה"אני מאמין" בדיבור וישנם היוצאים ידי-חובה במחשבה בלבד – וא"כ הרי משיח נמצא כבר; וכאשר אתה יודע בעצמך שאינך המשיח ואני יודע בעצמי שאינני המשיח, ומישהו הרי צריך להיות – מה איכפת לך שזה הוא ("וואָס אַרט דיר אַז דאָס איז ער")?!

וכמו-כן בענין הנ"ל: רבי ישנו – שהרי כך נאמר בזהר ובמדרש הנ"ל, והיות שאין במי לתלות זאת, אזי כאשר עולה השאלה: "ווער איז ווער?" הרי התשובה הפשוטה היא: "דער איז דער" [= הוא הוא...]!

– בתחילה ה' הבעש"ט, אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר.

ד. ומכך ישנה גם הוראה לענין הפצת המעיינות חוצה:

ישנם הסוברים אשר מצד ההתנגדות שישנה עדיין על חסידות, אי אפשר לצאת בגלוי ולהפיץ את המעיינות.

ליל ה' דחג הסוכות ה'תשמ"ז (התוועדות תשמ"ז ח"א ע' 266): "תוכנו של השם "צמח צדק" – רומז למשיח צדקנו. . כלומר, בשם זה מתבטאת האמונה של החסידים, שכל חסיד מאמין באמונה שלימה שהרבי שבדורו – בדוגמת נשיא דורנו – הוא הוא המשיח" (בלתי מוגה, ההדגשה במקור).

(17) כך כונו צדיקי פולין.

(18) נוסח עיקר ה"ב מתוך ה"ג עיקרים.

אך האמת אינה כך – משום שההתנגדות בדורות הקודמים באה מצד טעות שהי' יכול להיות לה מקום בתורה, שהרי מצד הכתות המסוכנות שהיו בזמן ההוא היתה יכולה לקרות טעות כו' בשוגג, עכ"פ לא ההיפך משוגג –

משא"כ היום הרי כולם יודעים, גם "עמא דבר" ואפ' גוים להבדיל, שכאשר אומרים על משיח שהוא שייך לחסידות, הכוונה היא שמניח שני זוגות תפילין, הולך עם זקן שלם, לובש ציצית כפול-שמונה וכו' וכו' – והטענה היחידה עליו שהוא בטלן, היינו בטל ממלאכת העולם כו' מאחר שמתפלל יותר באריכות ומניח שני זוגות תפילין, והוקשה כל התורה לתפילין¹⁹, זאת-אומרת, שהוא מהדר בכל המצות!... ואם-כן, ע"פ תורה – ההתנגדות על ענין זה אינה שייכת כלל, רק שמעשה אבותיהם בדיהם.

והיות שאין לזה שום מקום בתורה כנ"ל – לכן אין זה אלא נסיון בלבד שאין לו שום מציאות²⁰.

במילא, יכולים להפיץ את המעיינות בתוקף – רק יש לילך בדרכי נועם ובדרכי שלום – לעורר את פנימיות הנשמה ע"י פנימיות התורה המקשרת את היהודי עם פנימיות קוב"ה, ומשם להמשיך את גליא דקוב"ה שהוא מקור כל ההשתלשלות, וכאשר נמשכת הפנימיות הרי יורדת השפעה מרובה בכל המצטרך, בבני חיי ומזוני ריוחי.

19) קידושין לה, א.

20) ראה סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 66-264.

מוקדש לזכות

החייל בצבאות השם **יעקב** בן **בת שבע** שי'

לרפואה שלימה וקרובה בקרוב ממש

דורשים לראות בגלוי!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. בהערות אאמו"ר¹ על הזהר² בפרשתינו, מבאר את הזהר שאומרים בתיקון ליל שבועות וקשור למתן תורה:

"חדי רבי שמעון ואמר, ה' שמעתי שמעך יראתי³ [פסוק שנאמר בהפטורה דחג השבועות]. אמר, התם יאות הוה למהוי דחל, אנן בחביבותא תליא מלתא, דכתיב⁴ ואהבת את ה' אלקיך, וכתיב⁵ מאהבת ה' אתכם, וכתיב⁶ אהבתי אתכם אמר ה'".

מבאר אאמו"ר בהערותיו, ששלושת פסוקים אלו בענין אהבה מדברים על ג' בחינות בחסדים: תפארת, נצח והוד (וכנגדם מובאים ג' הפסוקים).

ב. [. . .] והנה, מאחר שרשב"י מביא ב' פסוקים אודות אהבת הקב"ה לישראל – "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'", מובן ששני פסוקים אלו מבטאים שתי דרגות באהבת הקב"ה לבני ישראל.

ויש לומר הביאור בזה:

הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מופיע בפ' ואתחנן, כאשר בני עמדו להכנס לארץ ישראל, "ארץ טובה ורחבה"⁷ באותות ומופתים וכו', דהיינו, שאהבת הקב"ה לבני"ה היתה אז באופן גלוי עם חסדים מגולים. ואם-כן, הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מדבר על אהבה גלוי וחסדים מגולים של הקב"ה לבני ישראל.

משא"כ הכתוב "אהבתי אתכם אמר ה'" נאמר במלאכי לאחר חורבן בית ראשון, כאשר אהבת ה' לישראל היתה בהעלם.

וכמוכח משאלת בני"ה בהמשך (לדברי הקב"ה "אהבתי אתכם"): "במה אהבתנו הלא אה עשו ליעקב? והקב"ה עונה⁸ "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי":

מזה גופא ששואלים "במה אהבתנו" וזקוקים להגיע לתירוץ "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי" – מובן שאהבת הקב"ה אינה בגלוי, כי אם מדובר באהבה גלוי – מדוע שואלים "במה אהבתנו", ולשם מה צריכים להגיע למענה ד"ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי"?! באם בני ישראל נמצאים בארץ טובה ורחבה, והגוים הם אלו שסובלים ("ווערן אויסגעריסן") – אין צורך לשאול "במה אהבתנו", ולא זקוקים לראיות על אהבת הקב"ה לישראל ("ואוהב את יעקב גו").

אלא שבני ישראל נמצאים במצב ד"גלינו מארצנו"⁹, לא רואים את אהבת ה' לישראל באופן גלוי, ואדרבה כו' – לכן טוענים בני ישראל: "במה אהבתנו"?!

משא"כ אם היו מקבלים את ערפה, וגלית ה' מבין היהודים גופא, אזי אף אחד לא הי' יודע שהוא שונא, ולא היו יודעים כיצד להשמר ממנו.

ג. והנה, בזה מובן החילוק שאנו רואים כאן, אשר מרות יצא דוד ומערפה יצא גלית – דלכאו', מהו ההבדל ביניהם?

ופשוט הדבר: אצל רות ה' גיור כהלכה, ולכן היא אכן נקראת רות "שממנה יצא בן שריוה להקב"ה בשירים ותשבחות", משא"כ ערפה שרצתה להכנס לעם היהודי רק עם "פיסת נייר", אזי ממנה יצא גלית. ודוד שיצא מרות ניצח את גלית שיצא מערפה עם כמה אבנים קטנטנות בלבד.

ובזה גם מבינים את כחו של דוד המלך.

דלכאו', זה דורש ביאור: מדוע הוא ה' זקוק אפי' לאבן קטנה, הלא הקב"ה עמד לצידו, וא"כ הרי זה יכול ה' להיות למעלה מדרך הטבע לגמרי, ללא צורך אפי' בזריקת אבן קטנה?

אלא שהקב"ה רוצה שזה יהי' בדרך הטבע, ולכל-הפחות שתהי' לזה אחיזה בטבע, ולאחרי שעושים אפי' אחיזה קטנה בדרך הטבע אזי הקב"ה עוזר.

אמנם, מהיכן ה' לדוד את הכח לעשות זאת? – אלא שזה נבע מהעובדה שרות התגיירה בגיור כהלכה, לכן הוא ה' יכול לעשות את כל התלוי בו, לזרוק אבן קטנה וכו', ואת השאר הקב"ה כבר פעל.

ד. אך במה דברים אמורים, כאשר גלית נמצא בצד השני (של השונא), אבל אם היו מכניסים את ערפה לתוך בני ישראל, הרי גלית ה' גדל בין יהודים, ובזה היו מכניסים גייס חמישי בין בני ישראל בלי לדעת מתי הוא יעשה צרות וכו', וא"כ הכנסתה של ערפה לעדת ישראל היתה מביאה סכנה הכי איומה לכלל ישראל.

לכן, כאשר ערפה חזרה לגילולי בית אבי אף אחד לא עשה כלום למנוע אותה, ונעמי לא הכתה אותה וכו' וכו', היות ואם היו מכניסים אותה לעם ישראל זה לא הי' לטובתם, אע"פ שנעמי היא מל' נעימות וחסד, וא"כ הרי היתה צריכה להביע נעימות וחסד ולהכניס את ערפה בין בני"ה, אבל מזה למדים שאדרבה: מצד הנעימות גופא צריך להיות הסדר שלא לשכנע גוי להתגייר, ואדרבה.

ויתירה מזו: לכאורה, היות ואומרים ש"מכאן למדו רבותינו" את כל פרטי הדינים דגירות, הרי נעמי לא היתה אמורה לדעת את כל פרטי דיני הגירות, וא"כ היא היתה יכולה לנטות להכניסה לעם ישראל, ובפרט שאשה היא רכה בטבעה והרי מדובר על כלתה שהם חיו יחד כעשר שנים ועברו יחד את כל הדברים, בכו יחד, התנשקו יחד, היו יחד הן בזמנים הטובים והן בזמנים הרעים, אעפ"כ אומרים שבאם היא היתה מגיירת אותה בגלל גישה כזו הרי היתה זו צרה לכל העם היהודי.

(משיחות יום ב' דחה"ש ה'תשל"א – בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

(6) מלאכי א, ב.

(7) שמות ג, ת.

(8) מלאכי שם, ב-ג.

(9) נוסח תפלת מוסף דיו"ט.

(1) לקוטי לוי"צ לזח"ג ס"ע שנה ואילך.

(2) אד"ר - ח"ג קכח, א.

(3) חבקוק ג, ב.

(4) דברים ו, ה.

(5) ואתחנן ז, ח.

מה דינו של גלית הפלשתי לפי חוק השבות?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. אך הקב"ה צוה שיכתבו את מגילת רות ויקראו אותה בכל שנה ושנה, ויקחו ממנה את ההוראה, וכדי ללמוד ממנה הוראה לא זקוקים לראש כמו המהר"ם ש"ף וכו', אלא ההוראה היא פשוטה (ובפרט שענין זה נרשם בתנ"ך, שמזה מובן יותר שיש ללמוד מכך את ההוראה לימינו אלה, כפי שהגמ' אומרת במגילה "נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה ושלא הוצרכה לדורות לא נכתבה"):

היו שני אחים שהתחתנו עם גויות, ואיזה גויות? – אומר המדרש (רות רבה ב, ט) שהן היו הבנות (או הנכדות (ראה יפה ענף שם)) של עגלון מלך מואב, היחוס והגדולה הכי חשובים שישנם, ושני גויות אלו באו לחמותן ("צו זייער שוויגער") ואמרו, שללא הבט ע"כ שהן בנותיו של עגלון מלך מואב, אעפ"כ הן יודעות מארץ הקודש, וכיון שהן התחתנו עם יהודים [במילא חל עליהן חוק השבות...] ויש להן את הזכות לקבל חלק בארץ ישראל, ואשר על כן, הן מוותרות על כל הדברים הטובים שיש להן במואב, והן מוכנות לילך בחוסר-כל לארץ ישראל, אף שאז עדיין לא היתה "סוכנות" ולא חילקו דירות, אכילה ושתי' וכו'. וכפי שרואים מהסיפור במגילת רות גופא, שרות הוכרחה לילך וללקט שכחה ופאה, וללא זה לא הי' לה ולנעמי מה לאכול, ואעפ"כ הן הסכימו לסבול ("אויסגערעסען ווערן"), העיקר ללכת לארץ הקודש ולהיות יהודים, בלי ויזה וללא קבלת פנים.

ואדרבה, הי' להן ההיפך מקבלת פנים, שהרי אמרו עלי' "הזאת נעמי", ואעפ"כ הן היו מוכנות לסבול את כל הזלזולים והביזיונות העיקר להתגיייר משום שבעליהן היו יהודים ועוד מילדי השופטים, שזה הי' יחוס גדול, ועל כן גם הן רצו להיות יהודיות.

ב. מספרת לנו מגילת רות, על שני אופנים בגישתן אז אל היהדות:

רות אמרה "באשר תלכי אלך באשר תליני אלין וגו'", ורואים מה יצא ממנה אחר-כך – דוד המלך.

ואילו גישתה של ערפה היתה שונה, ועל כן רואים מה יצא ממנה – גלית הפלשתי.

ומובן, שבאם היו מקבלים את גיורה של ערפה כפי שהי' רצונה וללא שום תנאים, הי' יוצא ממנה מה שיצא אח"כ (גלית), ואזי הוא הי' מבין בני' [. . .] שאז הי' הרבה יותר גרוע.

ולכאורה, הרי חוק השבות עמד לצידה של ערפה והיא הסכימה להיות יהודי', ובכל-זאת בגלל שלא קיבלה לעדת ישראל, יצא היתרון שגלית נולד בין הפלשתים, ובמילא כשהוא הגיע להלחם עם מערכות ה' [ולא רק עם מערכות ישראל], אזי בני ישראל ידעו שמדובר כאן בשונא שלהם, והוא לא שמר זאת בסוד אלא כולם ידעו שהוא פלשתי, ושאלו הכריזו אשר מי שילחם בגלית יקבל שכרו וכו'.

אמנם יהודים הם מאמינים (בני מאמינים)¹⁰, ולכן מאמינים ש"ואוהב את יעקב גו" ללא שום ספק – אלא שזהו בהעלם, ובני ישראל תובעים שיהי' בגלוי!

ג. כידוע מענה אדמו"ר המהר"ש לאדמו"ר הצ"צ¹¹

[בהמשך לשאלת אדמו"ר המהר"ש על הקץ שנאמר על אותה שנה: מדוע לא בא אז משיח? ומענה אדמו"ר הצ"צ שבאותה שנה נדפס הלקו"ת, אמר על-כך אדמו"ר המהר"ש:]

רוצים וצריכים ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים!

כלומר, ללא הבט ע"כ שנדפס הלקוטי תורה [וידוע מה שאמר הרבי (מהורש"ב) נ"ע¹², שכאשר יושב בחדרו ולומד לקוטי תורה הוא מרגיש עצמות ומהות, "ידעתי¹³ הייתי¹⁴"], אעפ"כ זה לא מספיק, אלא צריכים ותובעים ביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים **באופן גלוי!**

ובפרט לאחר שבני ישראל נמצאים בגלות וסובלים צרות צרורות כבר למעלה מ-1900 שנה – טוען יהודי: "במה אהבתנו?! לא רואים שום אהבה בגלוי!

ובמילא זועק היהודי והופך עולמות ("קערט וועלטן") – שמשיח צריך לבוא למטה מעשרה טפחים!

היתכן שיהודי ימצא בגלות, ובמעמד ומצב ד"טוחן בבית האסורים כו"¹⁵ – הרי הוא בן מלך?!

אפילו כשמדובר על עבד, מחוייב אדונו לספק לו כל צרכיו¹⁶; אבל אתה (הקב"ה) בחרת לך עבד כזה שהוא בן מלך¹⁷ – שהרי כל יהודי הוא בנו של הקב"ה, ויתירה מזו, התורה אומרת שכל ישראל **מלכים** הם¹⁸ – וא"כ עליך לשלם לו בהתאם לכך.

ובפועל, לא רק שלא משלמים לו באופן גלוי, אלא עוד בני ישראל נמצאים **בגלות!**

לאחרי כל השנים שעברו בגלות, בודאי כבר הגיע הזמן שאהבת הקב"ה לישראל תהי' בגלוי!

ולכן כאמור, כל זמן שנמצאים עדיין בגלות צריכים להתפלל, לתבוע, להרעיש בעולם ולהסעיר עולמות ("אויפשטורעמען וועלטן") – "זוי וואַנט משיח נאַו!"

וכפי הדין¹⁹, שכאשר חסר ליהודי משהו עליו להתפלל לה' ולבקש שימלא חסרונו.

ד. ישנם כאלו המתלבשים ב"איצטלא של יראת שמים", ואומרים שזה לא הסדר והדרך שלהם לבקש ולתבוע מהקב"ה...

מה זאת-אומרת ש"זה לא הסדר שלהם"? – הרי זה לא ענין של סדר או לא סדר, מדובר במצות עשה מן התורה שכאשר ליהודי חסר דבר מסויים, ועאכ"כ כאשר מדובר על חסרון

10) שבת צז, א. (15) תניא פל"א (מ, סע"א ואילך).

11) לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. וראה "יחי המלך" קלז

ע' 8. קעו ע' 7. ועוד.

12) סה"ש תש"ג ע' 63. תש"ה ס"ע 85.

13) ספר העיקרים מ"ב ספ"ל. מד"ש אבות פ"ו, ז.

14) ראה סה"ש הש"ת ע' 27. ועוד (ראה בהנסמן

19) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"א. וראה סהמ"צ להצ"צ

קטו, א. וראה סה"מ תקס"ד ס"ע קו ואילך.

בנצי"ז שם).

הגאולה – עליו להתפלל להקב"ה ולבקש שימלא חסרונו.

אמנם יש לעשות זאת "שלא על מנת לקבל פרס"²⁰, אבל הא גופא רצונו של הקב"ה – שכאשר יהודי נמצא בגלות עליו לבקש את משיח צדקו, ובמילא יש לבקש זאת כי הקב"ה כך רוצה, והרי זה "שלא על מנת לקבל פרס" [וכמשנ"ת בשיחות שלפנ"ז בארוכה²¹].

ולכן, בכל תפלה ותפלה ובכל יום ויום – הן בימות החול והן בשבת ויום טוב, ואפילו בזמן ד"רעוא דרעוין" – אומר כל יהודי לאחרי הקדמת ג' ברכות הראשונות וכו': "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים!"

ולאחרי "מודים" וברכת "שים שלום" (ענין המשכת השלום למטה מעשרה טפחים) אומרים: "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך!"

ונוסף לזה – הרי "שיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו" נכתב במס' אבות²² ונכלל בגדר "דבר משנה", וידוע ש"טעה בדבר משנה חוזר"²³ כיון שמלכתחילה אי אפשר לטעות בדבר משנה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להכריז שמשיח בא!

ה. [. . .] ויה"ר שאכן תבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקו למטה מעשרה טפחים, בגלוי ובאופן ד"מיד הן נגאלין"²⁴, תיכף ומיד.

וכנזכר לעיל²⁵ פתגמו של אדמו"ר המהר"ש שרוצים וצריכים את ביאת משיח צדקו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים – והרי אדמו"ר המהר"ש בודאי ישיג ויפעל ("אויספירן") זאת, ותהי' ביאת משיח צדקו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, באופן ד"מלכתחילה אריבער", והכל יהי' מתוך שלום, עונג ושמחה!

יחד עם שלימות העם – השלימות של כל יהודי ושל כל היהודים, שלימות התורה, ושלימות הארץ – ארץ ישראל לגבולותי, "ארץ טובה ורחבה" – "ירחיב ה' אלקיך את גבולך"²⁶, כולל ארץ קיני קניזי וקדמוני²⁷. ובעבודת האדם – עבודת המוחין, כמבואר בדרושים של אדמו"ר האמצעי²⁸ (כמוזכר בהתוועדות הקודמת²⁹).

ויקויים היעוד³⁰ "יחיינו מיומיים ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו" – בנין בית המקדש השלישי, בגאולה השלישית שאין אחרי' גלות, ע"י ה"גואל אחרון"³¹, במהרה בימינו ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להכריז עתה את כל ההכרזות הדרושות, והכריזו על ה"דינער" עבור ישיבת תו"ת ואודות סיום כתיבת ס"ת ע"י בית חב"ד דבופולו. אח"כ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "מ'זאל מכריז זיין אז משיח קומט" [= שיכריזו שמשיח בא!!]

אחר שהכריזו הנ"ל – פנה כ"ק אד"ש לילדים ורמז לנגן "ווי וואַנט משיח נאַר".

(מעובד בתרגום חפשי משיחת ש"פ נשא ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

(20) אבות פ"א מ"ג.
 (21) ס"ג ואילך (בהנחה שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים").
 (22) פ"ה מ"כ.
 (23) כתובות פד, ב. טושו"ע חו"מ רסכ"ה.
 (24) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
 (25) ריש ס"ה.
 (26) שופטים יט, ח.
 (27) רש"י שם.
 (28) ד"ה אל תצר את מואב (ע' 6 ואילך).
 (29) אור ל"ב סיון – במאמר ד"ה וידבר אלקים גו'.
 (30) הושע ו, ב.
 (31) נסמן בלקו"ש ח"א ע' 8 הע' 3.

כוחו של כל אחד מישראל

מכיון שכאו"א מישראל הוא בדרגת "אלקים" (אלקים אתם"), שפירושו "בעל היכולת והכחות כולם" (שו"ע או"ח ס"ה) – מובן, שכל יהודי נעשה בעל-היבית על מציאות העולם כולו, ולכן, כאשר אומר "דאָלאַי גלות" (הלאה הגלות) – אזי תיכף ומיד באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקו!

ובפרט כאשר אמירת "דאָלאַי גלות" היא בלשון עמי הארץ – לשון המובן לכל, גם לאלו שיכולים לחשוב שמספיק הענין ד"מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך", אבל באופן שנמצאים עדיין בגלות, וצריך להתנהג באופן ד"דרשו את שלום העיר גו" – אזי אומרים גם להם: "דאָלאַי גלות!"

(משיחת ליל ערב חג השבועות ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

לפי העיתונים משיח כבר יכול לבוא...

נהגו פעם לומר אצל חסידים (בשם של גדולים), שכאשר משיח יבוא, יכתבו אודותיו בעיתונים. אזי אודות משיח כבר כתבו בעיתונים כמה וכמה פעמים, ואם-כן גם מניעה ועיכוב זה הוסר כבר, ומשיח יכול כבר לבוא...

(תרגום חפשי משיחת אור לג' סיון ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

בנוגע לפועל – יחגגו עתה השמחה דשמחת-תורה

ובנוגע לפועל – יחגגו עתה השמחה דשמח"ת, והעיקר – שלא יהי' מקום לתמיהה לשמחה זו מה עושה?!... כיון שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקו. ובפשוטות – ש"בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", נשמות בגופים, "חלק אלקה ממעל ממש", בגוף גשמי שיכולים למששו בידים, גוף בריא ושלם, עם חוש המישוש בריא ושלם, ביחד עם כל צדיקי עולם, ונשיא דורנו בראשנו, תיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן ניגון הקפות לאביו הרלו"צ ז"ל, ועמד מלא קומתו ורקד בשמחה רבה ועצומה]

(משיחת ש"פ נשא, ט' סיון ה'תש"נ - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח"כ ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה